

Neuvostohallituksen Tunnustaminen

ROOSEVELTIN ja Litvinoffin neuvot-
telujen tuloksena oli, kuten voitiin
melkoisella varmuudella jo edeltä-
päin odottaa, neuvostohallituksen tunnus-
taminen.

Sanomme että sitä voitiin melkoisella
varmuudella odottaa. On nimittäin ilmeis-
tä että Rooseveltilla, ennen kuin hän teki
julkisen aloitteen kutsumalla neuvostohalli-
tuksen edustajan tänne neuvottelemaan, oli
jonkunlainen varmuus siitä että tämän
maan taloudelliset hallitsijat ovat suostu-
vaisia neuvostohallituksen tunnustamiseen.
Myöskin voidaan käsittää että hänellä oli
jo ainakin ylimalkainen käsitys siitä mitä
ehtoja neuvostohallitus on suostuvainen
täyttämään ja mitä ehtoja se puolestaan
asettaa. Se mitä on tapahtunut sen jälkeen
kun asialle julkisuutta alettiin antaa on ol-
lut vain melkein valmiin asian viimeistelyä
ja virallistuttamista.

Sanomalehdistössä ja yleisessä mieli-
piteessä tälle asialle on annettu paljonkin
suurempi huomio kuin mitä sen todellinen
tärkeys edellyttää. Samoin sen käytännöllis-
istä ja taloudellisista tuloksista odotetaan
paljon suurempia kuin ne voivat tulla ole-
maan. Tämän maan hallitusmiehet käyttä-
vät sitä tervetulleena "prosperity"-uutise-
na, jonkalaisia nykyään niin kipeästi ja jat-
kuvasti tarvitaan.

Jotkut propagandistit ovat jo kirjoj-
tuksissaan myyneet Neuvostoliitolle satojen
miljoonien arvosta tavaroita vuosittain ja
panneet kuparinkaivajia, konetyöläisiä ja
vieläpä farmareitakin työhön sadointuhan-
sin, valmistamaan tavaroita neuvostohalli-
tukselle. Liikevoittoa on tehty miljoonit-
tain samalla tavalla liikemiehille ja tehtai-
lijoille.

Kaikki tämä on suurta lioittelua, joka
tullaan ennen pitkää sellaiseksi havaitse-
maan. Sitä kuitenkin nyt tarvitaan, niin

työttömien työläisten ja liikkeettömien lii-
kemiesten lohduttamiseksi, kuin myöskin
sen vastustavan mielialan aseettomaksi te-
kemiseksi, jota tässä maassa vielä löytyy
neuvostohallituksen tunnustamista vastaan.

Se lienee sanomattakin selvää että neu-
vostohallituksen tunnustaminen on mitä
luonnollisin asia. Sen viivyttäminen on ollut
yhtä typerää Yhdysvaltain hallitukselta
kuin oli Venäjän hallituksen tunnustuksen
kieltäminen Yhdysvalloilta sen jälkeen kun
tämä maa vapautti itsensä Englannin ala-
maisuuudesta. Se tunnustamattomuuskausi
kesti yli 30 vuotta; tämä nykyinen tunnus-
tamattomuuskausi kesti 16 vuotta. Siinä
suhteessa nämä valtakunnat voivat nyt kä-
sittää olevansa "tasoissa".

Mitään taloudellisiin oloihin erikoisesti
vaikuttavaa ei tämän tunnustuksen seura-
uksena ole odotettavissa. Kauppaa näiden
maiden välillä on voitu käydä jo vuosia.
Vuotena 1930 tästä maasta myytiin neuvos-
tohallitukselle tavaroita yli sadan miljoon-
nan dollarin arvosta. Viime vuotena myy-
tiin ainoastaan noin 12,000,000 dollarin ar-
vosta. Kumpanakaan vuotena ei diplomaat-
tisten suhteiden olemattomuus olisi estänyt
myymästä enemmän, jos taloudelliset suh-
teet olisivat sitä edellyttäneet. Niinpä tästä
eteenpäinkin se määrä tavaroita vaihde-
taan näiden maiden kesken minkä taloude-
lliset suhteet osoittavat edulliseksi molem-
min puolin.

Litvinoffin sanottiin jääneen tänne vii-
koksi sen jälkeen kun hänen diplomaatti-
nen tehtävänsä oli suoritettu, hankkimaan
luottoa hallitukselleen. Jos hän sitä onnis-
tuu saamaan, se osaltaan voi lisätä kaupan-
käyntiä näiden maiden kesken. Mutta luot-
toa eivät taloudelliset hallitsijat suinkaan
myönnä pelkän diplomaattisen tunnustuk-
sen nojalla; siihen vaaditaan jotain aineel-
lista vastaavaa. Siinä määrin kuin kansa-
kunta sitä kykenee osoittamaan, saa se

Litvinoffia valokuvataan laivalla, hänen saapuesaan Yhdysvaltoihin.

“tunnustusta” niiltä jotka talouselämää hallitsevat.

Mutta kajotkaamme niihin ehtoihin joilla Yhdysvaltain hallitus myönsi tunnustuksen neuvostohallitukselle — sillä Roosevelt näyttää olleen se joka neuvottelussa ehtoja asetti ja Litvinoff se joka niihin suostui. Lupaukset tehtiin kirjallisesti. Litvinoffin allekirjoittamista sitoumuskirjeistä lainaamme seuraavat kohdat, joiden mukaan neuvostohallitus lupaa —

“1. Kunnioittaa tunnontarkasti Yhdysvaltain kyseenalaiseksi asettamatonta oikeutta järjestää oman elämänsä oman valta-alueensa sisällä omalla tavallaan, ja pidättyä millään tavalla sekaantumasta Yhdysvaltain, sen alueiden ja alusmaiden sisäisiin asioihin.

“2. Pidättäytyä ja pidättää kaikki hallituksen palveluksessa olevat henkilöt ja kaikki hallituksen järjestöt tai sen kontrollissa suoranaisesti tai välillisesti olevat järjestöt, niihin luettuna järjestöt jotka saavat rahallista avustusta hallitukselta, kaikista teoista, julkisista tai salatuista, jotka millä tavalla tahansa voisivat vahingoittaa Yhdysvaltain kokonaisuudessaan tai jonkun sen osan alueiden tai alusmaiden rauhallisuutta, hyvinvointia, järjestystä tai turvallisuutta, ja erikokoisesti (pidättäytyä ja pidättää) mistä ta-

hansa teosta joka voisi kiihoittaa tai rohkaista aseellista sekaantumista, tai kaikenlaisesta agitatsioonista ja propagandasta jonka tarkoituksena on Yhdysvaltain alueellisen yhtenäisyyden loukkaaminen tai väkivallalla muutoksen aikaansaanminen koko Yhdysvaltain tai sen alueiden ja alusmaiden poliittisessa tai yhteiskunnallisessa järjestyksessä.”

Seuraavaksi neuvostohallitus lupaa olla muodostamatta ja estää muodostamasta alueillaan mitään sellaista järjestöä, sotilaallista tai muunlaista, jonka tarkoituksena olisi pyrkiä Yhdysvaltain hallitukseen tai sen alueiden ja alusmaiden hallituksiin, sekä estää kaiken senlaatuisten toiminnan.

Sitten seuraa kohta Litvinoffin sitoumuskirjeestä, jossa hän lupaa neuvostohallituksen puolesta seuraavaa:

“4. Ei sallia alueillaan minkään senlaisen järjestön tai ryhmän muodostamista tai majailua — ja estää alueellaan minkä tahansa järjestön tai ryhmän toiminta tai minkä tahansa järjestön tai ryhmän edustajain tai virkailijain toiminta — jolla (järjestöllä tai ryhmällä) on tarkoituksena kumota tai valmistautua kumoamaan Yhdysvaltain kokonaisuudessaan tai minkä tahansa sen osan alueen tai alusmaan poliittinen tai yhteiskunnallinen järjestys, tai aikaansaada niissä muutoksia väkivallalla.”

Vastauskirjelmässään lupaa Roosevelt että näitä ehtoja noudatetaan myöskin Yhdysvaltain puolelta.

Edelleen lupaa neuvostohallitus, maassaan voimassa olevien lakien perusteella, joihin lakeihin Litvinoff viittaa, Yhdysvaltain kansalaisille täyden uskonnollisen vapauden Neuvostoliitossa; oikeuden harjoittaa uskonnollisia menojaan; oikeuden rakentaa ja ylläpitää kirkkoja ja muita uskonnollisiin tarkoituksiin käytettäviä rakennuksia; oikeuden koota vapaaehtoisia lahjoituksia uskonnollisiin tarkoituksiin; oikeuden antaa lapsilleen uskonnollista opetusta yksilöinä tai ryhmittäin ja palkata siihen tarkoitukseen henkilöitä; sekä oi-

keuden saada passi viisumi kirkollisissa asemissa oleville henkilöille.

Yhdysvaltain kansalaisille luvataan samat oikeudet Neuvostoliitossa kuin siellä on muilla suosituimmilla ulkomaalaisilla ja nämä oikeudet astuvat voimaan heti kun diplomaattiset suhteet on järjestetty.

Neuvostohallitus luopuu kaikista korvausvaatimuksista niiden vahinkojen suhteen jotka aiheutuivat Yhdysvaltain sotilaiden oleskelusta ja toiminnasta Vladivostokissa ja ympäristöllä vuotena 1918 ja sen jälkeen. Toiset velanmaksu- ja korvausvaatimukset tulevat käsiteltäviksi myöhemmin.

Erikoista mielenkiintoa ovat herättäneet ne lupaukset jotka annetaan Litvinoffin kirjelmän toisessa ja neljännessä kohdassa. Samoin se, miten neuvostohallitus tulee järjestämään suhteensa Kominterniin ja se taas vuorostaan suhteensa tämän maan kommunistiseen puolueeseen, sillä tavalla että nuo lupaukset eivät tulisi rikotuiksi. Johtavilta "kommunisteilta" täällä sanomalehdet yrittivät saada lausuntoja asian suhteen heti kun sopimusehdot tulivat tunnetuiksi, mutta useimmat heistä olivat sillä kertaa "poissa kaupungista" ja ne jotka tavattiin olivat haluttomia lausumaan mielipidettään. Ilmeisesti ei oltu vielä saatu ohjeita ja määräyksiä Moskovasta.

Vallankumouksellisen propagandan ylläpitäminen kaikissa maissa — sellaisena kuin nykyinen "kommunistinen" liike vallankumouksen käsittää — ja valmistautuminen yleismaailmalliseen vallankumoukseen on vakuutettu olevan Kominternin varsinainen tehtävä. Ja se luonnollisesti käsittää myöskin Yhdysvallat. Tšekäläinen kommunistinen puolue kuuluu Kominterniin. Näyttää siis siltä että Litvinoffin lupaus merkitsee sitä että Kominternin propagandatoiminta tässä maassa on lopetettava.

Ja edelleen näyttää siltä, että tämän maan kommunistisen puolueen on erottava Kominternista, tai sitten Kominternin muutettava pois Neuvostoliiton alueelta. Sillä neljännessä kohdassa neuvostohallitus lupaa ei salli alueellaan mitään sellaista järjestöä joka propageeraa poliittisen tai

yhteiskunnallisen vallankumouksen puolesta tässä maassa.

Neljännen kohdan mukaan kävisi myöskin mahdolliseksi tämän maan kommunistisen puolueen edustajain vierailut Neuvostoliitossa, huolimatta siitäkin josko puolue kuuluu tai ei kuulu Kominterniin. Sillä Litvinoffin lupauksen mukaan neuvostohallitus ei salli alueellaan minkään sellaisen järjestön edustajia tai virkailijoita, joka järjestö suunnittelee tai toimii vallankumouksen aikaansaamiseksi Yhdysvalloissa. Niin omituiselta kuin se saattaakin kuulostaa, tulisi asia olemaan siten, että yhdysvaltalainen pankkiiri, senaattori tai pappi on oikeutettu pääsemään Neuvostoliittoon, mutta Yhdysvaltain kommunistisen puolueen edustajalle on nostettava rajalla tie pystyyn ja samoin luonnollisesti tulisi käymään minkä tahansa tässä maassa toimivan kumoukselliseksi luokitellun järjestöedustajalle.

Asian tällä kannalla ollessa ei ollut ollenkaan ihme että johtavat "kommunistit" olivat "poissa kaupungista" kun sanomalehdet yrittivät saada heiltä lausuntoa asiassa.

Tavaratilauksia tavoitteleva Setä Samuli ei enään pelkää neuvostomaan vallankumouksellisuutta; sa-noo itsekin sitä lievästi sairastaneensa — nimittäin valtiokapitalismia.

Näytti yleensä siltä että Litvinoff täällä ollessaan on koettanut mahdollisimman tarkoin pysytellä erossa tšekäläisistä "kommunisteista". Hänen maihin tulonsa oli järjestetty siten että mielenosoitus ei käynyt päin — eikä sellaista nähtävästi oltu "kommunistien" taholta suunniteltukaan. Hänet vietiin laivalta suoraan New Jersey'n puolella odottavaan erikoisjunaan, sivuuttaen New York. Hallituksen puolesta sen sijaan oli vastaanotto virallinen ja juhlallinen, samanlainen kuin yleensä suurvaltain hallitusten edustajille.

Kapitalistinen sanomalehdistö on asialle antanut suuren huomion, tuntuvasti suuremman kuin esimerkiksi Englannin pääministerin vierailulle aikoinaan. Sitävastoin "kommunistinen" sanomalehdistö on ollut verrattain vaitelias asian suhteen. Luonnollisesti siitä on kirjoitettu, mutta ei läheskään sillä innostuksella ja suurisanaisuudella kuin olisi voitu odottaa, asian luonne huomioon ottaen. Esimerkiksi suomalaisten "kommunistien" Työmiehessä on usein annettu jollekin katukokoukselle tai osuuskauppajupakalle paljon repäisevämpi huomio. "Kommunistinen" lehdistö on tässä asiassa korostanut melkein yksinomaan sitä, että neuvostohallitus on saavuttanut suuren voiton rauhanpolitiikallaan — voiton jota ottamaan Yhdysvaltain presidentti sitä kutsui.

Verrattain vähän huomiota on saanut kaikissa piireissä asian se puoli jolla on merkitystä Neuvostoliiton, Yhdysvaltain ja Japanin keskinäisiin suhteisiin. Se ei kuitenkaan ole ollut vähäinen vaikutin Yhdysvaltain ja Neuvostoliiton suhteiden järjestämisessä, vaikka siitä ei olla halukkaita julkisesti puhumaan miltään taholta. Niin Yhdysvallat kuin Neuvostoliittokin on tällä toimenpiteellä pyrkinyt turvaamaan itseään Japanin imperialistisilta aikeilta. Siinä suhteessa voidaan sanoa muodostetun yhteisrintamaa näiden maiden hallitusten kesken.

Wall Street näyttää ottaneen vastaan uutiset neuvostohallituksen tunnustamisesta verrattain välinpitämättömästi. Käsitettävästi sielläkin johtavilla tekijöillä jo oli selvillä edeltäpäin että siten tapahtuu. Huolimatta kaikista propagandaennusteista Neuvostoliiton suurista tavaratilauksista, ei osakemarkkinoilla ilmennyt sanottavaa vilkastumista eikä hintojen nousua. Muutamien yhtiöiden, kuten maanviljelyskoneita ja sähkövälineitä valmistavien, osakkeet hiukan nousivat, sitten jälleen lasivat melkein entiselleen. Taas sellaisten yhtiöiden, joiden omaisuuksia Neuvostoliitossa vallankumouksen jälkeen takavarikoitiin ja joilla on korvausvaatimuksia, osakkeet eivät osoittaneet mitään nousun merkkejä — joka merkinnee sitä että tiedetään tai otaksutaan korvausvaatimuksia ei tultavan suorittamaan.

Jos edes osakaan niistä lupailuista, joita niin runsaasti on ollut sanomalehdissä, luvaten työtä ja liikettä neuvostohallituksen tunnustamisen seurauksena, olisi tosiasioiden perustuvia eikä vain aiheetonta uskotelua, olisivat osakkeiden hinnat Wall Streetillä osoittaneet tuntuva kohoamista, tulevien liikevoittojen ja voitto-osinkojen toivossa.

Yleensä voidaan sanoa että Litvinoffin käynti täällä tapahtui samalla tavalla kuin tavallisesti tapahtuu yhden kansakunnan hallitusmiehen vierailu toisen kansakunnan hallitusmiesten luona. Ja samanlaisissa merkeissä tuli hänen asiainsakin suoritetuksi, kuten sopimus osoittaa. Kaikki tämä ei vähääkään lyö yksin sen kanssa mitä tšekäläiset Neuvostoliiton puolesta intoilijat ovat vuosikautia puhuneet ja kirjoittaneet. Tavallaan mieltäkiinnostavaksi puoleksi asiassa jääkin se, miten tarkasti sopimusehdoja tullaan käytännössä noudattamaan ja mihin suuntaan täällä kääntyy "puolueen linja" siihen suhtautumisessaan.